

Sufletul...

Da, chiar așa, ce este sufletul după părerea voastră? Are o greutate, este alcătuit dintr-o materie cuantificabilă într-un corp din carne și oase? Și de altfel, unde se duce, unde ne ducem după ultima noastră suflare? Cine nu și-a pus vreodată aceste întrebări? Oceanul acestora este vast de explorat...

Ați fost până acum alături cu adevărat de persoane muribunde în ultimele lor zile din viață? Dacă da, nu v-au mărturisit că au avut percepții ciudate, că au văzut cutare sau cutare persoană deja decedată? Poate că ați crezut atunci că erau deliruri provocate de medicația lor sau halucinații asociate stării lor. Nu, vom vedea că erau realmente percepții autentice. Cei și cele despre care spunem că sunt „la sfârșitul vieții” sunt deja pe jumătate într-o altă lume, într-o nouă viață.

Observăm aproape întotdeauna, la câteva ore până la moartea lor, că cei care urmează să ne părăsească fac constant drumuri dus-întors între lumea noastră și cea aflată „de cealaltă parte a vălului”. Ei percep prezențele persoanelor dragi decedate înaintea lor, care vin să „îi caute”. Lângă ei, observă de asemenea prezența activă a Ghizilor de Trecere care vor asista la nașterea lor în „Cer”, așa cum au fost prezenți la nașterea lor pe Pământ.

Știați că este atât de multă lume în camera unui muribund și că acesta își dă seama de asta, la fel cum vă și aude?

Nașterea de cealaltă parte a Vălului

Ce trăiește cel care tocmai a plecat? Am constatat întotdeauna că se regăsește de cealaltă parte a vieții pământene în aceeași stare în care era când a părăsit-o. Dacă muriți în revoltă, vă „treziți” revoltat, dar tot în viață... în viață altfel, adică în corpul vostru de Lumină, cel pe care îl numim uneori corp astral.

Plecăm deci cu ultimele noastre preocupări și îngrijorări, cele care ne-au însoțit toată viața... Sufletul nostru regăsește de „cealaltă parte” marea majoritate a „lucrurilor” pe care le-a lăsat neterminate pe Pământ, lipsurile lui, greșelile lui, minciunile lui, acțiunile lui, eventualele lui abandonuri... și de asemenea aspirațiile lui, bineînțeles. Conservă în el tot ceea ce contribuie la propriul său nivel de conștiință cu condiționările și potențialele lui. Reconstruiește astfel decorul lui și micile lui obișnuințe cotidiene ca pentru a regăsi un spațiu care îi este familiar, marcat de propriile repere.

În felul ăsta se petrece în mod clasic o naștere în cer într-un nou corp, nu din carne, ci alcătuit dintr-o energie subtilă și luminoasă. Este simplu și fluid sau cel puțin așa ar trebui să fie ... Se întâmplă însă ca, în urma unor boli prelungite sau a unor accidente, acest corp de lumină să aibă nevoie de odihnă și de un timp de somn. Uneori, se convinge că este rănit sau este cu adevărat, ceea ce se întâmplă în cazul consumului de droguri. Există în acest scop, în lumile subtile, spitale în formă piramidală sau ovală destinate unei astfel de tranziții. Corpul sufletului este astfel vindecat acolo, reajustat și regenerat de medicii din Lumea de dincolo.

Neantul?

Dacă un suflet nu își imaginează nimic altceva decât neantul, va găsi același neant, va construi golul pentru că a crezut în el pe toată durata vieții sale în trup prin incapacitatea lui de a spera, adică de a mări ritmul vibrației lui fundamentale, ceea ce eu numesc parfumul sau culoarea lui sufletească. Nimic mai logic, fiindcă va călători cu bagajul luat cu el... Va rămâne așa până în momentul în care va accepta să deschidă ochii săi interiori la propria sa Lumină, căci orice suflet păstrează în el, dincolo de toate, o mică flacără a Prezenței Divine. Toate sufletele, fără excepție!

Pe scurt, fiecare trebuie să treacă peste barierele sau parametrii impuși de cultura sa, credința sa religioasă sau ateismul său. Cu cât nivelul de conștiință al ființei este mai ridicat, cu atât Tranziția îi este mai ușoară.

Cindy Pg 84-85

Cindy era departe de a înțelege că moartea ei crease deja o tulburare intensă. În capul ei, totul era confuz; a început să se dedubleze între locul accidentului și o scenă ciudată de înmormântare în care își vedea familia plângând... Dar de ce plângeau toți? Al cui era acel corp pe care îl însoțeau? Al ei? Bineînțeles că nu, nu era al ei! Ea era printre toți... împreună cu părinții, cu fetița, cu soțul, cu prietenii ei... Cu toate acestea, în gândurile lor, răsuna și își auzea propriul ei nume. Ce se întâmpla?

Cindy încerca să le vorbească, să le spună că a fost o greșeală, că era în viață și doar avea nevoie de ajutor acolo, pe drum, lângă mașină... Oare aveau să înțeleagă până la urmă că acel corp pe care îl îngropau nu era al ei?

La o săptămână după înmormântare, un prieten apropiat al lui Cindy, care auzise de mine, mi-a trimis o poză cu ea, spunându-mi că simțea că aceasta nu era bine și că era sigur că avea nevoie de ajutor acolo unde se afla, deoarece nu era în lumină...

Soluția care s-a impus imediat a fost să mă alătur lui Cindy prin decorporalizare, întrucât primele mele încercări de contact telepatic cu ea, folosind fotografia, au eșuat. Era previzibil: Cindy nu mă cunoștea. Am înțeles că sufletul ei avea nevoie de consolare și de explicații.

În cele din urmă, chemând Lumina la mine, am ajuns la ea. Cindy era încă acolo, lângă mașina ei, în „sasul” de energie mentală pe care și-l crease inconștient pentru a se refugia în el. „Bula” era de un galben verzui... Puteam percepe în ea câteva dintre gândurile ei nebunești și imaginea unui câmp din apropiere. Fără să se oprească, Cindy ieșea pe singura ușă rămasă intactă a mașinii ei distruse, se învârtea în jurul acesteia, privea copacul deteriorat în urma impactului și revenea să se așeze din nou pe locul din dreapta în ceea ce mai rămăsese din mașină.

Era frumoasă această tânără cu părul roșcat prins la ceafă, cu ochii ei albaștri blânzi, în pulover negru și blugi. Mă durea să o văd făcând ture pe marginea drumului, fără niciun scop și la nesfârșit.

Era clar că Cindy se blocase complet într-un timp interior al ei și că nu mai putea să discearnă nimic. Pentru mine era evident că nu aveam să reușesc niciodată să o ating așa.

Foarte multe sunt sufletele care, fiindcă nu s-au deschis câtuși de puțin la posibilitatea Vieții de Apoi, trăiesc o disperare profundă și experimentează un fel de panică atunci când survine moartea.

Dacă ființa nu crede în nimic legat de supraviețuirea conștiinței după moarte, acest „nimic” este cel care i se prezintă odată ce a „trecut poarta dincolo”. Este vorba despre o capcană perversă pe care o construiește sufletul - un spațiu virtual - și în care se scufundă, fiind prins ca într-un lipici mental, incapabil să-și deschidă ochii la prezența Ghizilor care vin să-l întâmpine și să-i prezinte noi orizonturi.

Am observat mereu că pentru aceștia timpul nu contează, fiindcă un suflet ajunge întotdeauna să se deschidă și să „vadă”. Fie că durează o lună, două luni de timp pământesc, un an sau un secol, sufletul va reuși mereu să iasă din impas primind „multă iubire”.

Dar dacă putem ajuta fără întârziere... Asta încerc să fac deoarece cred că este imperativ să acționăm cât mai repede pentru a face orice ființă să-și rupă cercul de autoizolare, de retragere în sine. Se evită astfel stagnarea sufletului său. Nu este o treabă ușoară dar trebuie făcută, pentru a elibera atât familia cât și persoana decedată.

— Cindy! Cindy...!

Nimic... Tânăra nici măcar nu se întorcea și își lua de la capăt tururile. De trei ori m-am alăturat ei în zadar până să îmi dau în sfârșit Seama că avea nevoie să audă un nume pe care îl cunoștea...Trebuia să crez în ea repere care să o determine mai apoi să mă asculte și să aibă încredere în mine.

M-am întors la ea pentru a patra oară.

De această dată i-am spus cu hotărâre:.....

Se numea Francesco Pg 128-129

Unele suflete rămân blocate în anturajul oamenilor dragi până când nu își rezolvă anumite probleme legate de moartea lor. Acestea sunt suflete care, ca și ale celor care au suferit un accident, nu pot trece la altceva. În general, sunt incapabile să facă față propriei morți și rămân în rătăcire alături de cei dragi.

Prin urmare, este la latitudinea Călăuzelor și ghizilor din Lumea de Dincolo să intervină pentru a ajuta aceste suflete care sunt dezorientate sau chiar reticente să treacă în Lumină. Unele acceptă mâna întinsă, așa cum am văzut deja, dar altele nu. Este așadar propria lor decizie, călătoria lor individuală, în funcție de capacitatea și de nivelul lor de conștiință, până la o acceptare finală de a se deschide către Viața care le așteaptă de cealaltă parte a vălului.

Pentru Francesco, așa a fost. Avea cu adevărat nevoie de ajutor și înțelegere, deoarece murise brusc luând cu el o mânie profundă.

Primul lucru a fost așadar să se înceapă o amplă curățare a locului după înmormântarea lui. Întrucât soția lui era deschisă la realitățile Invizibilului, aceasta a chemat călugări tibetani capabili să facă acest lucru, să „purifice” fiecare dintre camerele în care locuise el. Cât despre mine, anunțată fiind de fratele lui, m-am alăturat în decorporalizare lui Francesco - pe care îl cunoscusem puțin - acolo unde era probabil să aștepte. L-am găsit în picioare în spatele scaunului, în capătul mesei, pe jumătate întors spre mine, cu fața în profil.

I-am văzut imediat trăsăturile scheletice, mina complet mohorâtă. Cum ar fi putut să primească ceea ce voiam să îl fac să înțeleagă? Cu frumoșii lui zulufi negri și ceafa fragilă, îl simțeam profund deranjat că eșuase de această dată în jocul lui preferat: sfidarea morții.

Aceasta câștigase în cele din urmă... Oare putem constata cu adevărat că, atunci când o chemăm prea mult, chiar și inconștient, ea ajunge adesea să ne audă acolo unde nu o așteptăm? Evident, „ca toți ceilalți”, Francesco nu se simțea mort.

I-am făcut trei vizite fără să se miște nimic. Stătea acolo, blocat în casă sau în fața ei, contemplând ce a mai rămas din viața lui trecută.

Părea să bată pasul pe loc. La a patra mea vizită, totuși, ceva s-a întâmplat în sfârșit... Își dăduse seama ce s-a petrecut.

Francesco a început apoi un adevărat dialog telepatic cu mine. Pentru el, venise momentul să vorbească, de parcă ar fi înțeles brusc că trebuia să se golească de un fel de preaplin.

Era evident că purta încă din copilărie o povară care nu-i aparținea. Această povară provenea de la tatăl lui, din ceea ce îl făcuse acesta să trăiască, pentru că el însuși era foarte suferind. O poveste lungă transmisă din tată în fiu... din generație în generație, așa cum se poate întâmpla în multe familii. O poveste dramatică de clasică...

Suferințele devin cu ușurință asemănătoare unor veritabile „ștafete” pe care le dăm mai departe din suflet în suflet în felurite curse interminabile. Prin urmare, este esențial să rupem un asemenea „fir al nefericirii” pentru ca cei care rămân să nu perpetueze tiparul din nou și din nou... moștenitori ai traumelor purtate de strămoșii lor. Iar acest lucru, Francesco poate că îl înțelese în sfârșit, în singurătatea lui dintre două lumi.

Descoperindu-i atunci privirea, mi s-a părut că începe să o integreze urgent cu dorința de a-și rezolva nodul genetic. Imediat, mi-a vorbit despre vinovăție...

Evident, dorea acum ca modelul familial masculin să fie întrerupt și copiii lui să nu urmeze calea lui infernală, târând în bagaje aceleași răni ale căror prime origini se pierdeau în timp. Francesco știa că era important să se elibereze de asta, mai ales pentru fiul său cel mare care suporta foarte greu plecarea sa. Așa că, din iubire pentru ai lui, a hotărât să spună lucrurile, să îmi povestească... Știa că nimic din mine nu îl va judeca.

— Ok, am murit, ok... E în regulă, am înțeles... Mi s-a spus deja cum a fost... Ok... Ascultă, poate că este prea târziu acum... dar vreau să mă eliberez pentru copiii mei. Trebuie să mă descarc... E adevărat, trebuie că ți s-a spus, copilăria mea a fost foarte grea... Nu am vrut niciodată să mă gândesc și nici să vorbesc despre asta, dar am.....

Importanța de a vorbi despre propria moarte Pg 174-175

Cu aceste citate am vrut să încep acest capitol pentru a discuta cu voi, dragi cititori, despre importanța de a învăța să murim încă de când suntem vii și conștienți în această lume.

Într-adevăr, mult prea mulți oameni încă mor în frică, în furie și în teama față de Trecerea obligatorie. Mulți sunt cei care se întrebă ce se va întâmpla cu ei, fără să bănuiască că totul depinde de ei. Cât despre cei care sunt credincioși sau practicanți, sunt nevoită să constat că Biserica i-a ajutat în mod surprinzător să întrețină în ei neștiința și frica față de Lumea de Dincolo. A pus un accent vădit pe cultivarea sentimentelor de vinovăție și de greșeală în fiecare, permițându-și să se dea drept judecător absolut în cadrul unei dualități, după părerea mea, infantilizante.

Preotul ar prelua deci „păcatele” enoriașilor săi doar prin intermediul spovedaniei? Vi se pare

verosimil acest lucru?

Nu văd în asta decât un ritual de manipulare care vizează supunerea colectivă la un mecanism punitiv care ar fi organizat de o Forță numită Dumnezeu și care i-ar alege irevocabil pe „cei buni” de „cei răi”, aceștia din urmă fiind sortiți unui Iad etern... Ce tragedie! La două mii de ani după Hristos, mi se pare evident acum că a existat o denaturare, o deturnare, o sărăcire a mesajului său de speranță și compasiune. Dacă Biserica vine atât de puțin în ajutor în înțelegerea fenomenului real al morții, nu este de mirare că lăcașurile sale de cult se golesc și că în Occident ne pierdem orice simț al Sacralului. De fapt, un demers spiritual veritabil începe adeseori cu pătrunderea realităților lumilor de Dincolo și a funcționării psihice a ființei umane. Nu prin aderarea oarbă la un crez dictat din exterior.

Poate că ar trebui să învățăm în sfârșit de ce Lumina constituie hrana noastră fundamentală și că este dincolo de morală și credințe.

Doar propria noastră conștiință va reflecta imaginea noastră corectă atunci când vom părăsi această viață.

Oricum, mi s-a părut potrivit să adaug în această carte următorul capitol, cuprinzând mărturiile unor diverși oameni pe care îi apreciez.

O voi adăuga pe a mea la final. Sunt convinsă că aceste reflecții oferite de câțiva dintre prietenii sau cunoscuții mei vă vor putea aduce și alte informații care, prin nuanțele lor, le vor completa pe ale mele. Chiar dacă unele provin de pe căi diferite de ale mele, veți constata că ele sunt mereu în simbioză cu abordarea și cu percepția mea despre ceea ce este După. Totul se completează reciproc și le mulțumesc călduros acestor oameni pentru participare.

Pentru a le ghida mărturia, i-am rugat pur și simplu să răspundă pentru voi la această întrebare esențială:

Cum vă imaginați propria moarte și ceea ce urmează după?

În societatea noastră occidentală, refuzăm să vorbim despre moarte de parcă ar fi contagioasă sau ca și când simplul fapt de a o pomeni ar aduce ghinion... Și totuși, trecerea pragului ei ne așteaptă pe toți, fără excepție. De aceea este salutar să știm să o evocăm.

„Sunt convins că înțelegerea a ceea ce se întâmplă după moarte este la fel de importantă — dacă nu mai importantă — decât ceea ce se întâmplă în momentul morții. De ce acest lucru? Pentru că acest „după” depinde de „înainte”, adică de „acum”, cu alte cuvinte de fiecare moment al vieții noastre care se scurge.

La fel cum visul reflectă anumite aspecte ale lumii noastre interioare, ceea ce numim în general Lumea de Dincolo rezultă tocmai din elementele care ne ocupă inima și mentalul. În mod implicit, asta înseamnă că nu există o lume a Vieții de Apoi, ci o mulțime de „Lumi de Dincolo”, tot atâtea cât visele create de fiecare suflet. Așadar, fiecare suflet își construiește propriul lăcaș potrivit aceluiași principiu după care își generează „bulele onirice”.

Ascultând conversații sau participând la întâlniri ocazionale, am constatat adesea că mulți dintre cei care cred în supraviețuirea sufletului cred în general că odată eliberat de greutatea cărnii, acesta este absorbit imediat de Lumină. Pe scurt, ei își imaginează că conștiința care îl caracterizează se extinde imediat și, prin urmare, intră într-o stare de înțelegere și ușurință care îi permite să ajungă într-un univers de frumusețe, un fel de paradis în care se va odihni în cele din urmă...

